

*134. Blagosloвете сега Господа,
vsichki rabi Gospodni,
koito stoite noshtem v doma Gospoden.*

*2: Dignete ryce kym svetilishteto
i blagosloвете Господа!*

*3: Shte te blagoslovi ot Sion Gospod,
Kojto sytvori nebeto i zemjata.*

*Vsemogyshtestvo bozhie, nemosht idolska.
Aliluja, aliluja, aliluja.*

Zvyntjat i treptjat glasovete na monasite v molitvata, kojato, kato nevidima reka, teche v noshtta, prez cyrkvata. Kamennite j steni sjakash gubjat tezhstta si, prevryshtat se v cipa, raztvarjat se i se stopjavat v tymninata, otvarjajki se kym nebeto, koeto bezshumno se spuska kym onezi, koito se moljat. I veche ne se razbira tochno, dali vseoproshtavashtata vselena se spuska kym nas ili nie samite se izdigame kym nebeto. Vsichko izglezhda vyzmozhno v tezi blagosloveni chasove na chudoto, dokato se izrezhdat smirenite glasove na hilendarcite, koito edin sled drug chetat Psalmite Davidovi, sjakash prez vsichki tezi vekove ne e i prekysvalo cheteneto na Psaltira; dokato to vse prodylzhava, shte bydem spaseni i shte syshtestvuvame i nie, zhivite, i onezi, koito otdavna sa myrtvi. Izpylnen s topli choveshki glasove i vjara, hilendarskijat hram se izdiga i se ree v tymninata na lepkavata sredizemnomorska nosht i osvetjava greshnata zemja vmesto zagasnalite zvezdi. Izchezva umorata v krakata, stanali olovni ot dylgotto stoene, prestavame da useshtame telata si, a dushite ni se otvarjat kym vsichki izcheznali lica, koito njakoga sme sreshtali. Te ni izpylvat s milostta na proshkata, preminavat pred nas, spirat, gledat ni s

blago ljubopitstvo i izchezvat v tymninata zad kolonite ili se raztvarjat v srebyrnata mygla na kupola.